

rül a díszesen terített, amúgy meglehetősen üres asztalt. Még nászajándékot is kaptunk újdonsült nejem kollégáitól: egy egész zacskó kristálycukrot.

Furcsán éreztem magam a fiatal férj szerepében, és azt hiszem, kicsit mereven mosolyoghattam a véget nem érő élcelődések keresztüzében, amivel a nászéjszaka előtt álló párt buzdítják ilyenkor nagyobb teljesítményre. Senki sem tudta, hogy külön ágyban töltjük az éjszakát, de azt sem, hogy szövetségesek vagyunk. Egy hosszú éve vívott csata győztese. Már csak át kellett menni a határon.

Erre a határátkelésre azért még várni kellett egy jó fél évet, de végül egy augusztusi napon hitvesem megérkezett a Keletibe, onnan meg egyenesen a ragyogóra glancolt, virágdíszbe öltöztetett lakásomba, ahol a barátommal és jéghideg pezsgővel vártam. Kissé patetikusan ugrottunk egymás nyakába, s azt hittem, hogy itt van vége a történetnek, pedig csak ekkor kezdődött az a kegyetlen vesszőfutás, aminek a végén a szövetségesből barát lett, s amelynek eredményeképpen anyám egy új gyerekkel szaporította kis kolóniánkat anélkül, hogy egy újabb szülés kellemetlen procedúráján át kellett volna esnie. Ő ugyanis első látásra szárnyai alá vette nejemet, s olyannyira sajátjának tekintette, hogy még a családi ünnepeken is kiosztotta a rá háruló feladatokat. „Terikém, senki nem tudja olyan szépen feltrancsírozni ezt a csirkét, mint te” – mondta, miközben ellentmondást nem tűrve a kezébe nyomta a konyhakést. Anyám a Felvidékről került – nem teljesen saját akaratából – Budapestre, és elsőként ő fogta fel, hogy egy életet újrakezdeni nem feltétlenül gondtalan örömmámor, még ha az üzletek tele is vannak margarinnal, és a vécepapírt nem kell lopni a közklotyókból, mert sohasem hiánycikk.

Én viszont nem értettem semmit az egészből. Ültünk a Gerbeaud verőfényes teraszán és büszkén hallgattam, hogy a fityulás kisasszony hosszan sorolja az üdítőitalok végtelenül bőséges választékát. Röpködtek a kólák, a pepsik, a fanták, a siók rosttal és rost nélkül, buborékkal vagy szénsavmentesen, light és extra light kivitelben. S ő összeroskadt a választék súlya alatt. Gyorsan rávágta: Traubiszódát – tartok tőle, hogy a szóda szó tévesztette meg. Azután még hónapokig ragaszkodott ehhez a ragacsos italhoz, mint valami biztonságot adó oszlophoz, amibe bele lehet kapaszkodni, amit végre ismer. Ha rendelni kellett egy cukrászdában, kezdett visszalopakodni a határozottság a hangjába, amikor megrendelte a Traubiszódáját. De meg kellett még vívnia a harcát a képviselőfánkok és orosz krémtorták hegyeivel, az ABC áruházak hosszú gondo-

laival, a sajtok és felvágottak áttekinthetetlen tömegével, a BKV-val, a KEOKH-kal, a barátaimmal, a családtagjaimmal, a munkahelyekkel és a divattal (különös tekintettel a nálunk egészen, de egészen más smink és frizura használatára). Folyton olyanokat mondott, hogy fehérszép, meg bennebb, meg csórén. Ma már csak akkor használja ezeket a szavakat, ha örömet akar nekem szerezni.

Ült a lakásban egy idegen világtól megfélemlítve, és azon gondolkodott, ha innen leugrana, vajon a szerettei otthon megtudnák-e egyáltalán. Én elszántan hurcoltam föl a Várba, ki a Margitszigetre, a Ligetbe, a Nemzeti Múzeumba koronát nézni (akkor még ott volt), McDonald's-ba hamburgerezni és mindezt betetőzve egy kínai étterembe vacsorázni. Ő pedig szent fogadalmat tett magában, hogy ha egy kígyó farka csapkod a levesben, akkor sem fogja kihányani.

Néhány hónapig nálam lakott, amíg nem sikerült munkahelyet találnia. Én meg hol a barátomnál, hol vele – mégsem hagyhattam teljesen egyedül. Egyik éjszaka megdördült az ég, és özvízszzerű zápor zúdult a városra. Ilyenkor nekem uzsgyi, fel kellett vágatnom a padlásra, mivelhogy a tetőn folytonossági hiányok tántogtak, s közvetlenül ezek alatt a likak alatt helyezkedett el a lakás. Muszáj volt szorgalmasan üritgetni az odakészített vödöröket. A sötétben percek alatt ronggyá ázva pancsikoltam a vizes edények között, Teri meg – anélkül, hogy kértem volna rá – velem együtt serénykedett, hogy elhárítsa a katasztrófát a fejünk felől. Fogtuk a dézsa két fülét, cipeltük le a rozszant falépcsőn egymás mellett, mint akik összetartoznak. Minket nem az ágy kötött össze, hanem az a dézsa, amivel fél éjszakan keresztül futkároztunk, hogy ne ázzon be az otthonunk.

Tizenhat éve lennénk házások, ha közben el nem válunk. A válás egy formális papír formális megszüntetése volt csupán. Ettől semmi sem változott. Neki most is köztünk van a helye karácsonykor és a születésnapokon, és olyan hosszú telefonbeszélgetéseket folytatunk, amennyit a pénztárcánk megenged. Ő magyarázta el nekem, hogy kell SMS-t küldeni. Tele van a lakásom (meg az anyámé, meg a nővéremé) hímzett párnahuzataival, terítőivel és kézzel festett hímestojásaival.

Abbahagyom, mert érzem, elérzékenyülök. De annyit még elárulok – és ez akkor is igaz, ha furcsán hangzik –, hogy ha meglátogatjuk egymást, hajnalig beszélgetünk iszogatva a konyhaasztalra (néha mellé) könyökölve, és ha elalszunk, fogjuk egymás kezét.

-ró-